

№ Φ 092.22/6493

**ΕΥΡΩΠΑΪΚΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ ΤΩΝ ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΩΝ ΤΟΥ
ΑΝΘΡΩΠΟΥ**

ΠΡΩΤΟ ΤΜΗΜΑ

ΑΠΟΦΑΣΗ

Προσφυγή αρ. 7861/11

N. K.

Κατά Ελλάδας,

Το Ευρωπαϊκό Δικαστήριο των Δικαιωμάτων του Ανθρώπου (Πρώτο Τμήμα) συνεδρίασε σε Συμβούλιο στις 10 Σεπτεμβρίου 2013 με την ακόλουθη σύνθεση:

Isabelle Berro-Lefèvre, Πρόεδρος,

Elisabeth Steiner,

Khanlar Hajiyev,

Mirjana Lazarova Trajkovska,

Julia Laffranque,

Λίνο Αλέξανδρο Σισιλιάνο,

Erik Møse, Δικαστές,

Και με την σύμπραξη του Søren Nielsen, Γραμματέα Τμήματος,

Έχοντας υπόψη του την προσφυγή που ασκήθηκε στις 18 Ιανουαρίου 2011,

Αφού συσκέφθηκε, εξέδωσε την ακόλουθη απόφαση:

ΩΣ ΠΡΟΣ ΤΟ ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΟ

1. Ο προσφεύγων, κ. N. K., είναι Αλβανός υπήκοος, που γεννήθηκε το 1981 και διαμένει στην Αθήνα. Στο Δικαστήριο τον εκπροσώπησε ο κ. Ι. Αλαβάνος, Δικηγόρος Αθηνών.

2. Η Ελληνική Κυβέρνηση («η Κυβέρνηση») εκπροσωπήθηκε από τους πληρεξουσίους της, τον κ. Ι.Μπακόπουλο, Πάρεδρο του Νομικού Συμβουλίου του Κράτους και τον κ. Δ.Καλόγηρο, Δικαστικό Αντιπρόσωπο του Νομικού Συμβουλίου του Κράτους. Η Αλβανική Κυβέρνηση δεν απάντησε στην επιστολή που την ενημέρωνε για το δικαίωμά της να συμμετάσχει στην διαδικασία (άρθρο 36§1 της Σύμβασης και 44§1 του Κανονισμού).

A. Τα πραγματικά περιστατικά της υπό κρίση υπόθεσης

3. Τα πραγματικά περιστατικά όπως έχουν εκτεθεί από τους διαδίκους συνοψίζονται ως εξής:

4. Ο προσφεύγων, ο οποίος κατοικούσε στην Ελλάδα από το 1999, συνελήφθη στις 2 Νοεμβρίου 2010 από αξιωματικούς της Αστυνομίας του Αστυνομικού Τμήματος Φιλοθέης επειδή δεν είχε έγγραφα ταυτότητας και διαμονής. Με απόφαση του Προϊσταμένου της Υποδιεύθυνσης Αλλοδαπών Αττικής, τέθηκε σε προσωρινή κράτηση στα κρατητήρια του Αστυνομικού Τμήματος ενόψει της απέλασής του, που σύμφωνα με το νόμο, έπρεπε να αποφασιστεί εντός προθεσμίας τριών ημερών. Η απόφαση ανέφερε ότι ο προσφεύγων διέμενε στην ελληνική επικράτεια κατά παράβαση του άρθρου 76§1(β) του Νόμου 3386/2005 και ότι διέθετε προθεσμία 48 ωρών για να ασκήσει αντιρρήσεις. Ο προσφεύγων αναφέρει ότι δεν έλαβε αντίγραφο της απόφασης αυτής. Στις 3 Νοεμβρίου 2010 υπέγραψε το αποδεικτικό κοινοποίησης του ενημερωτικού φυλλαδίου που ανέφερε στα αλβανικά τα δικαιώματά του ως κρατουμένου και τα κρίσιμα χωρία του οποίου έχουν ως εξής:

«1. Όπως σας έχουμε ενημερώσει, η διαμονή σας στην χώρα μας δεν είναι νόμιμη. Η νόμιμη διαμονή αλλοδαπού στην χώρα μας προϋποθέτει νόμιμη είσοδο στην ελληνική επικράτεια, με ταξιδιωτικά έγγραφα ή άδεια διαμονής σε ισχύ, που να έχει εκδοθεί από αρμόδια ελληνική αρχή και υπό

№ Φ 092.22/6493

την προϋπόθεση ότι δεν υπάρχουν λόγοι που να δικαιολογούν τον περιορισμό του δικαιώματος διαμονής (Νόμος 2910/2001).

(...)

4. Κατά την κράτησή σας, έχετε το δικαίωμα:

α) να ορίσετε, με δική σας δαπάνη, δικηγόρο της επιλογής σας. Η αστυνομική αρχή μπορεί να σας βοηθήσει ως προς το θέμα αυτό. Να δεχθείτε τον δικηγόρο σας και να τον συμβουλευτείτε.

(...)

γ) να δέχετε επισκέψεις των μελών της οικογένειάς σας. Οι λεπτομέρειες σχετικά με την ώρα και την συχνότητα των επισκέψεων είναι στην διάθεσή σας.

δ) να ασκήσετε αντιρρήσεις κατά της απόφασης που διατάσσει την απέλασή σας, εντός προθεσμίας 48 ωρών.

ε) να ασκήσετε προσφυγή κατά της απόφασης απέλασης εντός προθεσμίας 5 ημερών από την επίδοση αυτής (...)

στ) να ασκήσετε αντιρρήσεις κατά της απόφασης που διατάσσει την κράτησή σας ενώπιον του Προέδρου του Διοικητικού Πρωτοδικείου.

(...)».

5. Στις 5 Νοεμβρίου 2010, ο Προϊστάμενος της Υποδιεύθυνσης Αλλοδαπών Αττικής διέταξε την απέλαση του προσφεύγοντος και την παράταση της κράτησής του ενόψει της απέλασής του. Ανέφερε ότι ο προσφεύγων δεν είχε ασκήσει αντιρρήσεις εντός της ταχθείσας προθεσμίας των σαράντα οκτώ ωρών και ότι είχε καταθέσει αίτηση πολιτικού ασύλου και διέτασσε την παράταση της κράτησης, επειδή υπήρχε ο κίνδυνος φυγής, για χρονικό διάστημα που δεν μπορούσε να υπερβεί τους έξι μήνες. Η πράξη επίδοσης που συνόδευε την απόφαση ανέφερε ότι, σύμφωνα με το άρθρο 77 του Νόμου 3386/2005, ο προσφεύγων μπορούσε να ασκήσει

προσφυγή κατά της απόφασης απέλασης ενώπιον της Διεύθυνσης Αλλοδαπών Αττικής εντός προθεσμίας πέντε ημερών από την επίδοση.

6. Η απόφαση αυτή επιδόθηκε στον προσφεύγοντα στις 13 Νοεμβρίου 2010 ενώ αυτός εξακολουθούσε να κρατείται προσωρινά στο Αστυνομικό Τμήμα. Η επίδοση αυτή, στην ελληνική γλώσσα, φέρει την υπογραφή του προσφεύγοντος και αναφέρει ότι έγινε στα ελληνικά, γλώσσα που κατανοούσε ο προσφεύγων.

7. Στις 11 Νοεμβρίου 2010, ο προσφεύγων κατέθεσε αίτηση ασύλου με ημερομηνία 11 Οκτωβρίου 2010, υπογραμμένη από τον ίδιο.

8. Στις 16 Νοεμβρίου 2010, ο προσφεύγων άσκησε, μέσω του δικηγόρου του, αντιρρήσεις κατά της κράτησης ενώπιον της προέδρου του Διοικητικού Πρωτοδικείου Αθηνών. Ανέφερε ότι διέμενε στην Αθήνα από το 1999, ότι το 2002 είχε πάρει άδεια παραμονής που είχε ανανεωθεί έως τις 2 Μαΐου 2006, ότι εργαζόταν μόνιμα με άδεια εργασίας, ότι κατοικούσε σε γνωστή διεύθυνση με την γυναίκα του και την κόρη του, ηλικίας τριών ετών, που γεννήθηκε στην Ελλάδα. Ανέφερε επίσης ότι δεν ήταν υπότροπος ούτε επικίνδυνος για την δημόσια τάξη και ότι η κράτησή οφειλόταν αποκλειστικά και μόνον στην μη ανανέωση της άδειας παραμονής.

9. Στις 17 Νοεμβρίου 2010, ο προσφεύγων άσκησε ενώπιον του Προϊσταμένου της Διεύθυνσης Αλλοδαπών Αττικής ιεραρχική προσφυγή ζητώντας την ακύρωση της απόφασης απέλασης.

10. Στις 18 Νοεμβρίου 2010, η Πρόεδρος του Διοικητικού Πρωτοδικείου έκανε δεκτές τις αντιρρήσεις του προσφεύγοντος της 16^{ης} Νοεμβρίου και διέταξε την αποφυλάκισή του (απόφαση αρ. 1589/2010). Ανέφερε ότι ο ενδιαφερόμενος είχε άδεια παραμονής που ίσχυε έως τέλος του 2005 τουλάχιστον και άδεια εργασίας μέχρι το 2007 και δεν ήταν ύποπτος φυγής.

No Φ 092.22/6493

11. Στις 22 Νοεμβρίου 2010, η Διεύθυνση Αλλοδαπών Αττικής απέρριψε την προσφυγή της 17^{ης} Νοεμβρίου 2010.

B. Το οικείο εθνικό δίκαιο και η εθνική πρακτική

12. Τα σχετικά με την υπό κρίση υπόθεση άρθρα του Νόμου 3386/2005 σχετικά με την είσοδο, την παραμονή και την ενσωμάτωση των υπηκόων τρίτων χωρών στην ελληνική επικράτεια, όπως ίσχυαν την εποχή των πραγματικών περιστατικών έχουν ως εξής:

Άρθρο 76

«1. Η διοικητική απέλαση αλλοδαπού επιτρέπεται όταν:

(...)

γ) η παρουσία του στην ελληνική επικράτεια αποτελεί κίνδυνο για την δημόσια τάξη ή την ασφάλεια της χώρας.

2. Η απέλαση διατάσσεται με απόφαση του οικείου Αστυνομικού Διευθυντή και (...) αφού προηγουμένως δοθεί στον αλλοδαπό προθεσμία τουλάχιστον σαράντα οκτώ ωρών για να υποβάλει τις αντιρρήσεις του.

3. Εφόσον ο αλλοδαπός εκ των εν γένει περιστάσεων κρίνεται ύποπτος φυγής ή επικίνδυνος για τη δημόσια τάξη με απόφαση των οργάνων της προηγούμενης παραγράφου, διατάσσεται η προσωρινή κράτηση του μέχρι την έκδοση, εντός τριών (3) ημερών, απόφασης ως προς την απέλαση του. (...) Ο αλλοδαπός που κρατείται, (...) μπορεί να προβάλει και αντιρρήσεις ενώπιον του (...) Προέδρου του Διοικητικού Πρωτοδικείου κατά της απόφασης κράτησης ή παράτασης της κράτησης

4. Σε περίπτωση που ο προς απέλαση αλλοδαπός δεν κρίνεται ύποπτος φυγής ή επικίνδυνος για τη δημόσια τάξη ή ο πρόεδρος του διοικητικού πρωτοδικείου διαφωνεί ως προς την κράτηση του, με την ίδια απόφαση τάσσει σε αυτόν προθεσμία προς αναχώρηση, η οποία δεν μπορεί να υπερβαίνει τις τριάντα ημέρες.

5. Η κατά τις παραγράφους 3 και 4 του άρθρου αυτού απόφαση μπορεί να ανακληθεί ύστερα από αίτηση των διαδίκων, αν η αίτηση ανάκλησης στηρίζεται σε νέα στοιχεία (...)».

Άρθρο 77

«Κατά της απόφασης απέλασης δικαιούται ο αλλοδαπός να προσφύγει μέσα σε προθεσμία πέντε ημερών από την κοινοποίηση της (...). Η σχετική απόφαση εκδίδεται μέσα σε τρεις εργάσιμες ημέρες από την άσκηση της προσφυγής. Η άσκηση προσφυγής συνεπάγεται την αναστολή εκτέλεσης της απόφασης. Σε περίπτωση κατά την οποία με την απόφαση απέλασης έχει διαταχθεί και η κράτηση, η αναστολή αφορά μόνο την απέλαση.»

Άρθρο 78

«Αν δεν είναι εφικτή η άμεση απέλαση του αλλοδαπού από τη Χώρα για λόγους ανωτέρας βίας, ο Υπουργός Δημόσιας Τάξης (...) μπορεί, με απόφαση του, να αναστείλει την εκτέλεση της απόφασης απέλασης. Με όμοια απόφαση επιβάλλονται στον αλλοδαπό περιοριστικοί όροι.»

13. Το άρθρο 105 ΕισΝΑΚ ορίζει ότι:

«Για παράνομες πράξεις ή παραλείψεις των οργάνων του δημοσίου κατά την άσκηση τους δημόσιας εξουσίας που τους έχει ανατεθεί, το δημόσιο ενέχεται σε αποζημίωση, εκτός αν η πράξη ή η παράλειψη έγινε κατά παράβαση διάταξης, που υπάρχει για χάρη του γενικού συμφέροντος. Μαζί με το δημόσιο ευθύνεται εις ολόκληρον και το υπαίτιο πρόσωπο, με την επιφύλαξη των ειδικών διατάξεων για την ευθύνη των υπουργών».

14. Η διάταξη αυτή θεσπίζει την έννοια της ειδικής ζημιογόνου πράξεως δημοσίου δικαίου, που γεννά την εξωσυμβατική ευθύνη του Δημοσίου. Η ευθύνη αυτή προκύπτει από παράνομες πράξεις ή παραλείψεις, που μπορεί να είναι όχι μόνον νομικές αλλά και υλικές πράξεις της διοίκησης, συμπεριλαμβανομένων πράξεων κατ' αρχήν μη εκτελεστών. Το παραδεκτό της αγωγής αποζημίωσης υπόκειται σε μία μόνο προϋπόθεση: την παράνομη φύση της πράξης ή της παράλειψης.

ΑΙΤΙΑΣΕΙΣ

15. Ο προσφεύγων επικαλείται το άρθρο 5§1 της Σύμβασης και παραπονείται για την παράνομη κράτησή του.

16. Στην συνέχεια επικαλείται το άρθρο 5§2 της Σύμβασης, και παραπονεύεται ότι ούτε η απόφαση που διέτασσε την κράτησή του ούτε αυτή της απέλασής του δεν του κοινοποιήθηκαν σε γλώσσα που κατανοούσε.

17. Τέλος, επικαλείται το άρθρο 5§4 της Σύμβασης και παραπονεύεται ότι δεν μπόρεσε να ασκήσει αμέσως την προσφυγή που του προσέφερε η ελληνική έννομη τάξη.

ΩΣ ΠΡΟΣ ΤΟ ΔΙΚΑΙΟ

A. Ως προς την επικαλούμενη παραβίαση του άρθρου 5§1 της Σύμβασης

18. Ο προσφεύγων καταγγέλλει ότι η κράτησή του ήταν παράνομη παραπονούμενος ότι κρατήθηκε από τις 2 έως τις 13 Νοεμβρίου 2010 χωρίς να του γνωστοποιηθεί καμία σχετική απόφαση, και αυτό παρά το ότι, κατά την άποψή του, το άρθρο 76§3 του Νόμου 3386/2009 προβλέπει ότι η κράτηση δεν μπορεί να παραταθεί πέρα από την απόφαση απέλασης και ότι αυτή πρέπει να ληφθεί εντός προθεσμίας τριών ημερών από την ημερομηνία της σύλληψης. Επικαλείται το άρθρο 5§1 της Σύμβασης που ορίζει ότι:

«1. Ουδείς επιτρέπεται να στερηθή της ελευθερίας του ειμή εις τας ακόλουθους περιπτώσεις και συμφώνως προς την νόμιμον διαδικασίαν:

(...)

στ) εάν πρόκειται περί νομίμου συλλήψεως ή κρατήσεως ατόμου επί σκοπώ όπως εμποδισθή από του να εισέλθη παρανόμως εν τη χώρα ή εναντίον του οποίου εκκρεμεί διαδικασία απελάσεως ή εκδόσεως.»

19. Η Κυβέρνηση προβάλλει εξ αρχής την μη εξάντληση των εθνικών ενδίκων μέσων. Υποστηρίζει ότι ο προσφεύγων που εκπροσωπούνταν από δικηγόρο, δεν άσκησε αίτηση ακυρώσεως κατά της απόφασης του Προϊσταμένου της Διεύθυνσης Αλλοδαπών Αττικής της 22ας Νοεμβρίου 2010 ή αίτηση αναστολής του μέτρου της απέλασης. Ειδικότερα, υποστηρίζει ότι ο υπό κράτηση αλλοδαπός που ενημερώνεται για τον λόγο της κράτησής του και για επικείμενη απόφαση απέλασης έχει την

δυνατότητα να ζητήσει την άρση της κράτησής του τόσο στην αρχή αυτής όσο και αργότερα, μόλις αυτή παραταθεί λόγω της απόφασης απέλασης. Στην υπό κρίση υπόθεση, σύμφωνα με την Κυβέρνηση, ο προσφεύγων ήξερε ότι θα εκδιδόταν απόφαση απέλασης εις βάρος του και έτσι είχε την δυνατότητα να ασκήσει αντιρρήσεις κατά της κράτησής του από την αρχή της κράτησής του και καθ' όλη τη διάρκειά της.

20. Επίσης, η Κυβέρνηση υπογραμμίζει ότι, μετά την απόφαση αρ. 1589/2010 της Προέδρου του Διοικητικού Πρωτοδικείου Αθηνών, με την οποία διαπιστώνεται ο παράνομος χαρακτήρας της κράτησής του, ο προσφεύγων παρέλειψε να ασκήσει αγωγή αποζημίωσης σύμφωνα με το άρθρο 105ΕισΝΑΚ.

21. Ο προσφεύγων υπογραμμίζει από την πλευρά του, ότι τουλάχιστον μέχρι τις 13 Νοεμβρίου 2010, δεν μπορούσε να ασκήσει τις δύο πρώτες προσφυγές που υποδεικνύει η Κυβέρνηση. Διευκρινίζει ως προς το θέμα αυτό ότι η απόφαση κράτησης της 2ας Νοεμβρίου 2010 είχε προσωρινό χαρακτήρα και δεν μπορούσε να ανανεωθεί αυτομάτως. Η απόφαση που διέτασσε συγχρόνως της απέλαση και την παράταση της κράτησης, με ημερομηνία 5 Νοεμβρίου 2010, δεν του επιδόθηκε παρά στις 13 Νοεμβρίου 2010. Συνεπώς, στο χρονικό διάστημα μεταξύ 5 και 13 Νοεμβρίου 2010, καθώς δεν είχε στην κατοχή του διοικητική απόφαση απέλασης, ο προσφεύγων υποστηρίζει ότι δεν μπορούσε να ασκήσει τις προσφυγές που ήταν διαθέσιμες για τον σκοπό αυτό. Όσον αφορά την προσφυγή του άρθρου 105, προσθέτει δεν μπορούσε να γίνει χρήση αυτής στην προκειμένη περίπτωση, αφού το Κράτος δεν θα είχε παραλείψει, κατά την άποψη του προσφεύγοντος, να επικαλεστεί την εξαίρεση που προβλέπεται από την διάταξη αυτή.

22. Το Δικαστήριο υπενθυμίζει κατ'αρχήν ότι παρόλο που ο κανόνας εξάντλησης των εθνικών ενδίκων μέσων πρέπει να εφαρμόζεται με κάποια ελαστικότητα και χωρίς υπερβολικό φορμαλισμό, απαιτεί, συγχρόνως και καταρχήν, να προβάλλονται ενώπιον των κατάλληλων εθνικών αρχών,

τουλάχιστον κατ' ουσίαν, με τους τύπους και την προθεσμία που προβλέπεται από το εθνικό δίκαιο, οι αιτιάσεις που ο ενδιαφερόμενος σκοπεύει να προβάλει στην συνέχεια σε διεθνές επίπεδο (βλ. μεταξύ πολλών άλλων, *Azinas κατά Κύπρου*, [GC], αρ. 56679/00, §38, CEDH 2004-III).

23. Το Δικαστήριο σημειώνει στην συνέχεια ότι στις 16 Νοεμβρίου 2010, ο προσφεύγων άσκησε αντιρρήσεις κατά της κράτησής του ενώπιον της Προέδρου του Διοικητικού Πρωτοδικείου Αθηνών. Ο ενδιαφερόμενος υπογράμμισε στις αντιρρήσεις του ότι διέμενε στην Ελλάδα από το 1999, ότι είχε άδεια διαμονής από το 2002 που ανανεώθηκε μέχρι τις 2 Μαΐου 2006, ότι εργαζόταν σταθερά με άδεια εργασίας, ότι διέμενε με την σύζυγό του σε γνωστή διεύθυνση και ότι η κόρη του, ηλικίας τριών ετών, είχε γεννηθεί στην Ελλάδα. Υπογράμμισε ότι δεν ήταν υπότροπος ούτε επικίνδυνος για την δημόσια τάξη και ότι η κράτησή του είχε ως μόνο λόγο την μη ανανέωση της άδειας παραμονής του. Στις 18 Νοεμβρίου 2010, η Πρόεδρος του Διοικητικού Πρωτοδικείου έκανε δεκτές τις αντιρρήσεις του προσφεύγοντος και διέταξε την αποφυλάκισή του. Ανέφερε ότι διέθετε άδεια παραμονής έως τα τέλη του 2005 τουλάχιστον και άδεια εργασίας έως το 2007 και δεν ήταν ύποπτος φυγής.

24. Όμως, από τις αντιρρήσεις αυτές προκύπτει ότι ο προσφεύγων δεν προέβαλε ποτέ το θέμα του παράνομου χαρακτήρα της κράτησής του, αιτίαση που προβάλλει τώρα ενώπιον του Δικαστηρίου υποστηρίζοντας ιδίως ότι κρατήθηκε για έντεκα ημέρες χωρίς να του έχει κοινοποιηθεί καμία απόφαση. Επομένως, δεν έκανε ποτέ γνωστή στο εθνικό δικαστήριο την κατάσταση για την οποία παραπονείται τώρα ενώπιον του Δικαστηρίου και το Εθνικό Δικαστήριο δεν κλήθηκε ποτέ να αποφανθεί για την αιτίαση αυτή.

25. Από τα ανωτέρω συνάγεται ότι θα πρέπει να γίνει δεκτή η ένσταση που προβάλλει η Κυβέρνηση ως προς την αιτίαση αυτή. Επομένως, θα

πρέπει να απορριφθεί λόγω μη εξάντλησης των εθνικών ενδίκων μέσων, σύμφωνα με το άρθρο 35§§1 και 4 της Σύμβασης.

B. Ως προς την επικαλούμενη παραβίαση του άρθρου 5§4 της Σύμβασης

26. Ο προσφεύγων παραπονείται επίσης ότι δεν μπόρεσε να ασκήσει αμέσως τις προσφυγές που έθετε στην διάθεσή του η ελληνική έννομη τάξη, αφού η απόφαση που διέτασσε την κράτησή του δεν του κοινοποιήθηκε ποτέ και η απόφαση της κράτησής του, με ημερομηνία 5 Νοεμβρίου 2010, δεν του κοινοποιήθηκε παρά στις 13 Νοεμβρίου 2010. Καταγγέλλει παραβίαση του άρθρου 5 §4 της Σύμβασης το οποίο ορίζει ότι:

«Παν πρόσωπον στερούμενον της ελευθερίας του συνεπεία συλλήψεως ή κρατήσεως έχει δικαίωμα προσφυγής ενώπιον δικαστηρίου ίνα τούτο αποφασίσει εντός βραχείας προθεσμίας επί του νομίμου της κρατήσεώς του και διατάξη την απόλυσίν του εν περιπτώσει παρανόμου κρατήσεως.»

27. Η Κυβέρνηση υποστηρίζει ότι από το άρθρο 76 του Νόμου 3386/2005 και το άρθρο 30 του Νόμου 3907/2011 προκύπτει ότι οι αντιρρήσεις που μπορεί να ασκηθούν κατά της κράτησης υπό απέλαση αλλοδαπού αποτελούν πραγματικό ένδικο μέσο και ότι επιτρέπουν επίσης την εξέταση των συνθηκών κράτησης. Αποφαινόμενα επί των αντιρρήσεων που ασκούνται σύμφωνα με το προαναφερθέν άρθρο 76, τα ελληνικά δικαστήρια έχουν αποφασίσει την άρση της κράτησης σε περιπτώσεις που η κατάσταση της υγείας των ενδιαφερομένων κινδυνεύει να επιδεινωθεί ή όταν οι κρατούμενοι είναι ανήλικοι που διαμένουν επί μεγάλο χρονικό διάστημα στην Ελλάδα.

28. Ο προσφεύγων υποστηρίζει ότι οι αστυνομικές αρχές, και ιδίως η Διεύθυνση Αλλοδαπών Αττικής, συστηματικά προχρονολογούν τις πράξεις τους, και ότι τα αρχεία τους δεν αποτελούνται από έγγραφα αλλά από πρόσωπα. Ειδικότερα, όσον αφορά τη διοικητική απέλαση, τις περισσότερες φορές η απόφαση της απέλασης λαμβάνεται μετά την απαιτούμενη προθεσμία αλλά φέρει προγενέστερη ημερομηνία.

29. Το Δικαστήριο υπενθυμίζει ότι η έννοια της νομιμότητας (*lawfulness, régularité*) πρέπει να έχει την ίδια σημασία στην παράγραφο 4 του άρθρου 5 της Σύμβασης με την παράγραφο 1, έτσι ώστε αυτός που κρατείται να έχει το δικαίωμα να ελεγχθεί η κράτησή του όχι μόνο υπό το πρίσμα του εθνικού δικαίου αλλά και υπό το πρίσμα της Σύμβασης, των γενικών αρχών που καθιερώνει και του σκοπού των περιορισμών που προβλέπονται στην παράγραφο 1. Υπενθυμίζει επίσης ότι το άρθρο 5§4 εγγυάται ένα δικαίωμα δικαστικού ελέγχου αλλά όχι σε τέτοιο εύρος ώστε να παρέχεται το δικαίωμα στο δικαστήριο να υποκαθιστά με την κρίση του την κρίση της Αρχής που εξέδωσε την απόφαση όσον αφορά κάθε πτυχή της υπόθεσης, συμπεριλαμβανομένων των λόγων καθαρής σκοπιμότητας. Ωστόσο, ο δικαστικός αυτός έλεγχος πρέπει να είναι αρκετά ευρύς ώστε να περιλαμβάνει τις προϋποθέσεις που είναι απαραίτητες για τη «νόμιμη» κράτηση ενός ατόμου σύμφωνα με την παράγραφο 1 (*Chahal κατά Ηνωμένου Βασιλείου*, 15 Νοεμβρίου 1996, §127, *Recueil des arrêts et décisions* 1196-V, και *Dougoz κατά Ελλάδας*, αρ. 10907/98, §61, CEDH 2001-II).

30. Στην υπό κρίση υπόθεση το Δικαστήριο σημειώνει ότι ο προσφεύγων συνελήφθη και τέθηκε σε κράτηση με απόφαση του Προϊσταμένου της Υποδιεύθυνσης Αλλοδαπών Αττικής της 2ας Νοεμβρίου 2010. Σημειώνει ότι ο προσφεύγων υποστηρίζει, χωρίς αυτό να αντικρούεται από την Κυβέρνηση, ότι δεν έλαβε αντίγραφο της απόφασης αυτής. Ωστόσο, η Κυβέρνηση κατέθεσε ένα έγγραφο που κοινοποιήθηκε στον προσφεύγοντα στις 3 Νοεμβρίου 2010: πρόκειται για το αποδεικτικό κοινοποίησης του ενημερωτικού δελτίου, που φέρει την υπογραφή του προσφεύγοντος. Το δελτίο αυτό απαριθμούσε τα δικαιώματα του προσφεύγοντος ως κρατουμένου, μεταξύ των οποίων το δικαίωμά του να ασκήσει αντιρρήσεις τόσο κατά της απόφασης απέλασης όσο και κατά της απόφασης κράτησης και το δικαίωμα άσκησης προσφυγής κατά της απόφασης απέλασης εντός πέντε ημερών από την επίδοση.

31. Στην συνέχεια το Δικαστήριο σημειώνει ότι η απόφαση που διέταξε την απέλαση του προσφεύγοντος και παρέτεινε την κράτησή του, με ημερομηνία 5 Νοεμβρίου 2010, δεν του κοινοποιήθηκε παρά στις 13 Νοεμβρίου 2010.

32. Σημειώνει ότι ο προσφεύγων άσκησε αντιρρήσεις κατά της κράτησής του στις 16 Νοεμβρίου 2010, δηλαδή τρεις ημέρες μετά την επίδοση της απόφασης απέλασης.

33. Το Δικαστήριο διαπιστώνει ότι ήδη από τις 3 Νοεμβρίου 2010, ο προσφεύγων δεν αγνοούσε ότι κρατούνταν ενόψει απέλασης λόγω του ενημερωτικού φυλλαδίου που είχε συνταχθεί στην αλβανική γλώσσα και το οποίο έφερε την ημερομηνία αυτή, όπως αποδεικνύεται από την υπογραφή του στο δίγλωσσο αποδεικτικό στα ελληνικά και αλβανικά. Επομένως, τίποτε δεν τον εμπόδιζε να ασκήσει αντιρρήσεις πριν την κοινοποίηση της 13^{ης} Νοεμβρίου 2010. Το Δικαστήριο σημειώνει ως προς το σημείο αυτό, ότι ο προσφεύγων είχε επίσης ενημερωθεί στις 3 Νοεμβρίου 2010 για την δυνατότητα που είχε να επικοινωνήσει με δικηγόρο, πράγμα το οποίο έκανε αργότερα, αφού οι αντιρρήσεις του ασκήθηκαν στις 16 Νοεμβρίου 2010 από δικηγόρο για λογαριασμό του. Επίσης, το Δικαστήριο σημειώνει ότι ο προσφεύγων δεν παραπονέθηκε με τις αντιρρήσεις του για το ότι η κοινοποίηση δεν έγινε παρά επτά ημέρες μετά την υιοθέτηση της επίδικης πράξης. Εν πάση περιπτώσει, από κανένα στοιχείο του φακέλου δεν προκύπτει το συμπέρασμα ότι η προθεσμία αυτή εμπόδισε τον προσφεύγοντα από την απόλαυση των διατάξεων του εθνικού δικαίου και την δυνατότητα να κάνει χρήση των δικαιωμάτων του.

34. Όσον αφορά τον ισχυρισμό του προσφεύγοντος σύμφωνα με τον οποίο δεν καταλάβαινε την ελληνική γλώσσα, το Δικαστήριο σημειώνει πρώτον ότι ο προσφεύγων κατοικούσε στην Ελλάδα από το 1999. Υπενθυμίζει επίσης ότι υπέγραψε, εκτός από το δίγλωσσο (στα ελληνικά και αλβανικά) αποδεικτικό της επίδοσης του ενημερωτικού δελτίου της 3^{ης} Νοεμβρίου 2010, το αποδεικτικό επίδοσης της 13^{ης} Νοεμβρίου 2010 που

№ Φ 092.22/6493

είναι στα ελληνικά, έγγραφο που, όπως ο ίδιος ισχυρίζεται, του επέτρεψε να ασκήσει τις προσφυγές που έθετε στην διάθεσή του η ελληνική έννομη τάξη.

35. Από τα ανωτέρω συνάγεται ότι η αιτίαση αυτή θα πρέπει να απορριφθεί σύμφωνα με το άρθρο 35§§3(α) και 4 της Σύμβασης.

Για τους λόγους αυτούς, το Δικαστήριο, ομόφωνα,

Κηρύσσει την προσφυγή απαράδεκτη.

Soren Nielsen

Isabelle Berro-Lefèvre

Γραμματέας

Πρόεδρος

Ακριβής μετάφραση από το συνημμένο έγγραφο

Η μεταφράστρια

Μαρία Καραμπάτσα